

kår for udlændinge på tålt ophold. Det følgende er således taget fra arbejdsgruppens betænkning, kapitel 4 og 5, bortset fra afsnit 2.6., 2.9.1. og 2.9.2.

2.1. Administrativ udvisning i medfør af udlændingelovens § 25, nr. 1

Ved udvisning i udlændingelovens forstand forstås en dom, kendelse eller beslutning, der indebærer, at en udlændings ret til at opholde sig her i landet bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet i en nærmere fastsat periode (indrejseforbud).

Efter udlændingelovens § 25, nr. 1, kan en udlænding udvises, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed.

Afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1, træffes på baggrund af en vurdering af, om en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, som tilvejebringes i overensstemmelse med § 45 b. Vurderingen efter udlændingelovens § 45 b af, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, lægges af udlændingemyndighederne oprøvet til grund ved afgørelsen om udvisning, og der skal således i relation til udvisningsafgørelsen i § 25, nr. 1, ikke tages selvstændigt stilling til spørgsmålet.

Hensynet til statens sikkerhed omfatter især de interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder). Formuleringen udelukker ikke, at også andre interesser af stor samfundsmæssig betydning kan tages i betragtning. Der skal være tale om en mere kvalificeret fare, for at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed.

2.1.1. De særlige hensyn i udlændingelovens § 26 og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved udlændingemyndighedernes afgørelse om udvisning tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, bl.a. på grund af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund og udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter § 25, nr. 1, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

Om der foreligger sådanne særlige forhold, der gør, at der ikke skal ske udvisning, selv om en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, afhænger af en konkret proportionalitetsafvejning af på den ene side hensynet til statens sikkerhed og på den anden

side vægten af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold.

Udlændingelovens § 26, stk. 2, indebærer, at de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn kun undtagelsesvis skal føre til undladelse af udvisning, hvis en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed.

Afvejningsreglen i § 26, stk. 2, skal – uanset at det klare udgangspunkt som ovenfor nævnt er, at undladelse af udvisning ikke kan finde sted, hvis udvisning sker af hensyn til statens sikkerhed – anvendes i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8.

2.1.2. Kompetence i forhold til afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1

Afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1, træffes af Udlændingetjenesten med klageadgang til Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2.

I forbindelse med Udlændingetjenestens afgørelse om udvisning fastsættes udrejsefristen til straks, og påklage til ministeriet har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1, kan således som udgangspunkt fuldbyrdes umiddelbart gennem udsendelse af landet.

I de tilfælde, hvor en udlænding påberåber sig refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, kan der dog ikke ske udsendelse, før dette spørgsmål er behandlet af asylmyndighederne, dvs. Udlændingetjenesten med klageadgang til Flygtningenævnet.

2.1.3. Konsekvenser af en afgørelse om udvisning

En beslutning om udvisning i medfør af udlændingelovens § 25, nr. 1, betyder, at udlændingens hidtidige opholdsgrundlag bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud), jf. § 32, stk. 1.

Indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1, meddeles for bestandig, jf. § 32, stk. 4, 1. pkt.

En beslutning om udvisning under henvisning til udlændingelovens § 25, nr. 1, betyder ligeledes, at den pågældende er udelukket fra at opnå opholdstilladelse, jf. § 10, stk. 1, nr. 1.

Endelig medfører en afgørelse om udvisning som udgangspunkt, at udlændingen udsendes af landet, medmindre refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for en udsendelse af udlændingen til et hjemland, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf,